

Napoleon Bonaparte

Ročníková práce

Školní rok **2022/2023**

Autor: Robin Hlaváček, IX. B

Konzultant: Mgr. Renata Kulíšková

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem ročníkovou práci zpracoval samostatně a použil jen prameny uvedené v seznamu literatury.

V Němčicích dne 26.4.2023

Robin Hlaváček

Poděkování:

Na tomto místě bych rád poděkovat mé konzultantce Mgr. Renatě Kulíškové za pomoc a ochotu při vypracování ročníkové práce.

Obsah:

1. ÚVOD.....	5
2. ZÁKLADNÍ INFORMACE.....	6
<u>2.1. JEHO ŽIVOT</u>	6
<u>2.2. GENERÁL, KONZUL A CÍSAŘ</u>	7
3. NAPOLEONOVY PLÁNY NA OBSAZENÍ EVROPY.....	10
<u>3.1. ÚVODNÍ INFORMACE</u>	10
<u>3.2. VÍTĚZSTVÍ NAD RAKOUSKEM – III. KOALICE</u>	10
<u>3.2.1. Bitva U Slavkova</u>	11
<u>3.3. VÁLKA V POLSKU A PRUSKU</u>	12
<u>3.4. RUSKÉ TAŽENÍ</u>	13
<u>3.5. VÁLKA ŠESTÉ KOALICE – NÁSLEDNÁ ABDIKACE</u>	14
<u>3.6. VÁLKY ZA JEHO VLÁDY</u>	15
4. NAPOLEONŮV KONEC	16
<u>4.1. ELBA A STO DNŮ</u>	16
<u>4.2. JEHO KONEČNÁ DESTINACE</u>	18
5. ZAJÍMAVOSTI	19
6. ZÁVĚR	20
7. RESUMÉ.....	20
8. LITERATURA A ZDROJE.....	21
<u>8.1. CITACE:</u>	21
<u>8.2. OBRÁZKY:</u>	21

1. Úvod

Jako téma ročníkové práce jsem si vybral Napoleona, kterého považuji za nejvýznamnější postavu evropských dějin. Velice mě také zajímá francouzská historie, o níž jsem se chtěl více dozvědět. V ročníkové práci vás seznámím s životem a vládou Napoleona Bonaparte, s bitvou u Slavkova a nevynechám ani nějaké zajímavosti.

obr. 1

2. Základní informace

2.1. Jeho život

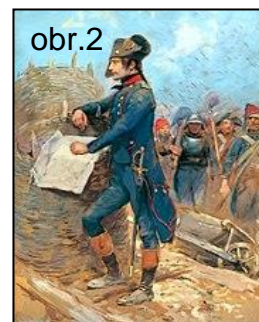
Napoleon tedy Napoleon I. Bonaparte se narodil do velké korsické rodiny 15. srpna 1769 ve městě Ajaccio na ostrově Korsika. Jeho rodina patřila mezi nižší korsickou šlechtu. Jeho otcem byl Carlo Bonaparte a jeho matka byla Laetitia Bonaparte. V devíti letech jej odvezl otec do Francie do města Autun, kde mu bylo 31. prosince 1778 přiděleno místo na královské vojenské škole. Školu úspěšně dokončil a v říjnu 1784 byl přijat na prestižní vojenskou školu v Paříži, kde se specializoval v oboru dělostřelectví. Po roce studia úspěšně složil zkoušky a jako podporučík byl poslán k pluku ve Valence.

V únoru 1785 Napoleonovi zemřel otec a musel tedy finančně podporovat svou matku. Ke svému pluku se dostal zpět až v červnu v roce 1788, který v tu chvíli byl součástí posádky dělostřelecké školy.

Velká francouzská revoluce zastihla Napoleona v Auxonne. V roce 1789 se zapojil do místní politiky. Po službě dlouhé šesti let byl povýšen na poručíka a byl převelen ke 4. dělostřeleckému pluku. Po třech měsících se vrátil na Korsiku, kde byl zvolen podplukovníkem praporu dobrovolníků a kvůli tomu odešel z dělostřeleckého pluku. 8.-12. dubna 1792 se Bonapartovi dobrovolníci střetli s armádou. 15. května Francie vyhlásila Rakousku válku a Napoleon byl opět umístěn ke 4. dělostřeleckému pluku, díky tomu byl Napoleon 30. srpna 1792 povýšen na kapitána.

V únoru 1793 vyhlásila revoluční Francie válku proti Španělsku, Británii a Holandsku. V Toulonu se 29. srpna vylodily španělské i britské jednotky. Bonaparte měl na starost se o tuhle situaci postarat, což také udělal 16. září, kdy se Napoleon dostavil do města a začal organizovat dělostřelectvo. V noci 17. prosince Napoleon provedl útok.

Díky Napoleonově taktice byl Toulon obsazen. Napoleon byl později doporučen generálem Du Teilem touto řečí, cituji: „Nedostává se mi slov, jimiž bych mohl vyjádřit Bonapartovy přednosti: veliké vědomosti, jim odpovídající inteligence a snad nadměrná odvaha.“ [1] Také díky tomuto úspěchu byl Napoleon povýšen na brigádního generála. Bylo mu 24 let.

2.2. Generál, konzul a císař

Generál:

Z první kapitoly můžeme vidět Napoleonovu kvalitu. V únoru 1794 se stal velitelem dělostřelectva v italské armádě, ale za 6 měsíců, a to 27. července 1794 v Paříži došlo k převratu a v důsledku toho byl Napoleon o pár dní později zatčen. Napoleon tuto událost přežil a byl tiše propuštěn po několika dnech. V této době byla Francie stále ve válce a podle Napoleonova plánu Rakušané byli 21. září překvapeni u Dega a byli poraženi.

Napoleon chtěl začít ofenzívu do Itálie, ale Dumerbion toto rozhodnutí zakázal a přesunul se na obrannou linii, a tak začal Napoleon hledat místo, kde by mohl mít moc. V zimě uvažoval o Turecku, nakonec uspěl ve Francii. Šéfem Výboru veřejného blaha byl jmenován 19. srpna téhož roku Barras, politik, se kterým se Napoleon znal. Barras mu představil Josefínu, ke které byl Napoleon velice přitahován. Na podzim chtěl Napoleon s Josefínou uzavřít manželství, ale uzavření sňatku muselo být odloženo.

5. října 1795 nastalo povstání v pařížských sekcích, na které Napoleon poslal dělostřelectvo, a tak povstání neuspělo. Přes Napoleonovo úsilí ho Lazar Carnot jmenoval do čela Italské armády (23. února 1796). 8. března si Napoleon vzal za ženu Josefínu a dva dny po svatbě Napoleon odjel do Nice. 5. dubna začala invaze do Itálie. Napoleon dobyl Itálii a podepsal mírovou dohodu s Rakouskem (17. října). Když se Napoleon vrátil do Paříže, tak byl na jeho počest uspořádán banket.

19. května Napoleon zamířil do Egypta, 1. července dorazil do Alexandrie, odkud mohl zaútočit na Káhiru. 21. července bojoval s Egyptany v bitvě u pyramid. Káhiru

byla dobyta 24. července a Napoleon se prohlásil za ochránce islámu. Napoleon byl úspěšný na souši, ale na moři 1. srpna admirál Nelson porazil francouzskou flotilu, která byla kompletně zničena 1. října. Napoleon se dostal do izolace, a proto zahájil ofenzívu do Sýrie, ale kvůli morové epidemii se vojsko muselo vrátit zpět do Káhiry. Napoleonovi došlo, že Egypt je slepá ulička a 22. srpna odjel do Francie a v Egyptě zanechal celé svoje vojsko.

První konzul:

Ve Francii byl Radou pěti set zvolen prvním konzulem a francouzský národ vyjádřil Napoleonovi a nové ústavě podporu v plebiscitu (7. února 1800). Když byl Napoleon zvolen prvním konzulem, tak musel zrekonstruovat Francii. Jako první věc založil Francouzskou banku (1. 1. 1800), policejní aparát byl vytvořen proti nepřítelům a začal budovat takzvanou Záložní armádu.

Napoleon opět zahájil tažení do Itálie a 15. června jeho armáda překonala velehory Alpy. S rakouskou armádou se setkal v bitvě u Marenga. Porazil je, a tak mohl pokračovat v ofenzívě, díky které mohl nakonec obsadit Milán. Mírová smlouva mezi Rakouskem a Francií byla podepsána 9. února 1801 v Lunéville.

Píše se 11. ledna 1802, to je kdy Napoleon dorazil do Lyonu, kde se shromáždilo zasedání Poradního shromáždění Cisalpinské republiky. Během tohoto zasedání Napoleon navrhl novou Italskou republiku, tímto návrhem vzbudil veliké nadšení a po ukončení zasedání byl Napoleon zvolen italským prezidentem.

Zákon o veřejném vyučování byl vydán 1. května a na jeho základě byla zřízena veřejná lycea na území celé Francie. S Velkou Británií uzavřel mírovou smlouvu v Amiensu 22. března 1802, díky které byly Francii navraceny její zámořské kolonie zabrané britskými vojáky.

Napoleon sám nevyznával žádnou církev, ale pro budoucnost své země se Napoleon začal vídat s papežem Piem VII. S papežem vyjednal ve Francii konkordát, ve kterém Napoleon uznal, že katolicismus vyznává velká většina Francouzů a papež uznal Francouzskou republiku.

Napoleon chtěl ještě více upevnit svoji pozici v čele republiky. Podařilo se mu zbavit Státní radu všech pravomocí, které umožňovaly podílení na zákonech. Také zorganizoval referendum (29.6.), ve kterém byl zvolen doživotním konzulem a následně byl na něj 24. prosince spáchán atentát, který se nevydařil.

Napoleon se opět dostal do války s Velkou Británií a během téhle války prodal francouzskou část Louisiany Spojeným státům americkým. Datum zakoupení bylo 30. 4. Američany tahle koupě stála 15 milionů dolarů, což je v přepočtu kolem 330 milionů Kč. Zakoupenou oblast zobrazuje bílá část na obrázku.

Napoleon začal v Evropě uplatňovat agresivní politiku. 5. 6. 1803 anektoval Hannoversko a 21. března nechal z území Bádenska unést a popravit Antoina d'Enghien, který byl údajně zapleten v atentátu na Napoleona. Téhož měsíce Napoleon vydal občanský zákoník Code civil anebo Code Napoleon, který silně ovlivnil právní vědu.

Císař:

Napoleon chtěl zavést dědičné následnictví na trůn, a to udělal tak, že přiměl senát, aby jej jmenoval císařem a byla zveřejněna nová ústava, která byla schválena lidovým hlasováním 6. listopadu 1804. Hlasy vypadaly takhle: 3,57 milionů „pro“ a 2570 „proti“. Napoleon tyhle výsledky zveřejnil, ale výsledky byly zfalšované.

Když bude Napoleon korunován, tak zmaří pokusy atentátníku, kterým se nelíbí jeho vláda, a to Napoleon přesně potřeboval. Protože po korunovaci na trůn nastupuje obvykle nejstarší potomek císaře.

V Notre Dame proběhla 2. prosince korunovace, u které byl přítomen papež Pius VII. Přesto se císařem Napoleon korunoval sám a pak dal korunu na hlavu své manželce Jozefíně. Po oficiálním uvedení na trůn převzal tradiční symboly panovnické moci: meč, žezlo a říšské jablko.

3. Napoleonovy plány na obsazení Evropy

3.1. Úvodní informace

Za vlády Napoleona I. Bonaparta se konalo mnoho válek a dalších událostí, které jsou rozsáhlé a obsahují mnoho informací, a proto se podrobněji budu věnovat událostem, které mě zaujaly. Ke konci kapitoly budou napsané všechny větší války.

3.2. Vítězství nad Rakouskem – III. koalice

Napoleon v červenci roku 1804 připojil k Francii Ligurskou republiku. V květnu 1805 vyhrál nad Itálií a byl korunován italským králem (26. května). Car Alexandr I. neměl rád, jak Napoleon zvětšoval svoje území, a proto se snažil vytvořit protifrancouzskou alianci. V alianci mělo být Rusko, Rakousko a Prusko. Alexandrovy pokusy nešly na zmar a 28. července vznikla III. koalice, jejímiž členy byly Velká Británie, Rakousko a Rusko.

Napoleon nechtěl vést obrannou válku na několika frontách, a tak zaútočil na nejbližšího nepřítele, Rakousko. Pro tažení na Rakousko Napoleon použil svoji Grande Armée – Velkou armádu. Napoleonova armáda drtila rakouské

armády. Napoleonova rychlost neměla meze, a tak po bitvě u Slavkova, Rakušané 26. prosince s Francií uzavřeli přespurský mír. Rakušané tímto ztratili italské a německé území, které jsou Tyrolsko, Vorarlbersko a Augsburg. Napoleon a jeho francouzský národ si přál mír, ale ruský car Alexandr I. nechtěl s Napoleonem vyjednávat bez dalších bojů. Napoleon potřeboval porazit ještě Anglii a Rusko a jako první se rozhodl bojovat s Anglií na moři. Tahle bitva se nazývá bitva u Trafalgaru, kterou Francie prohrála a invaze do Anglie znovu neproběhla.

3.2.1. Bitva U Slavkova

Bitva u Slavkova, také zvaná bitva tří císařů, patří mezi neslavnější a nejznámější bitvy, které se konaly na českém území, a také patřila mezi nejlepší Napoleonova taktická díla. Je i jednou z nejvýznamnějších bitev napoleonských válek. Proběhla 2. prosince roku 1805 západně od Slavkova. Bitva byla řízena z vrcholu Žuráně a Napoleon den po bitvě přespál ve slavkovském zámku. Na Žuráni dnes nalezneme památník s mapou, která znázorňuje oblast bojiště (obr. 7).

Bojovaly zde 3 země:

Francie – v čele byl císař Napoleon I., velikost armády – cca 70 tisíc vojáků

Ruské impérium – v čele byl car Alexandr I., velikost armády – cca 75 tisíc vojáků

Rakousko – v čele byl císař František I., velikost armády – cca 16 tisíc vojáků

Průběh bitvy:

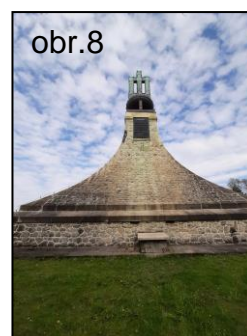
Před bitvou dorazily francouzské jednotky ke Zlatému potoku a spojenci dorazily na Pratecké návrší. Bitva začala výstřelem u Telnice. Francouzům se podařilo Rakušany třikrát odrazit, ale kvůli Rusovi Dochturovy se museli Francouzi stáhnout až za Zlatý potok. Francouzi se ale mohli vydat na Staré vinohrady. Bojovat se také začalo u Prace, kterou měli Rakušané a Rusové obsadit, ale to se jim nepovedlo. Pratecké návrší, kde byli Rakušané, bylo obsazeno francouzským generálem Vandammem, ale jako první se na Pratecké návrší dostala francouzská brigáda Thiébaulta. Díky tomuto mohli Francouzi zacelit linii mezi Starými vinohrady a Prateckým návrším. Po ovládnutí těchto bodů se Napoleon s jeho gardou mohl přesunout ke Starým vinohradům.

Francouzi obsadili dvě výšiny a teď potřebovali zabránit úniku spojenců. Na pravém křídle spojenců stála rakouská brigáda a na vyvýšině stála garda. Naproti gardě stál V. sbor Francie. Rakušané se dostali do nebezpečné situace, a tak zaútočili na francouzské jezdecké pluky, ale byli odrazeni. Francouzi se dokázali odpoutat od spojeneckých jezdeckých vojsk. Ruská garda dostala za úkol obsadit pozici v Blažovicích. Francouzský pluk na ně zaútočil dřív, ale nevydařeně. Na druhý pokus

se Francouzům podařilo Rusy porazit a Rusové se stáhli. Boje dále probíhaly až do 14:30, než se ruské jednotky začaly organizovaně stahovat, a tak Francouzi získali kontrolu nad Holubicemi. Když Napoleon dorazil na Staré vinohrady, tak se zde bojovalo, Francouzi zde Rusy porazili a začali je pronásledovat směrem ke Křenovicím. Kolem 15:00 byl generál Przybyszewski obklíčen, snažil se utéct, ale byl pronásledován francouzským jezdeckvem. Spojenecké pluky byly rozděleny na dvě části díky Varému a Fereyemu. Kvůli výbuchu muniční káry museli Spojenci zamířit na zamrzlé rybníky. Spojenci zde byli v pasti a Napoleon je zde ostřeloval. Nakonec kolem 16:00 se podařilo zhruba 8 000 mužů uniknout a zamířit do bezpečí.

Výsledek bitvy:

Francie drtivě porazila Ruské impérium a Rakousko. Kvůli výhře Francie zanikla Svatá říše římská a vzniknul Rýnský spolek. Jako připomínka míru byl postaven památník, který se nazývá Mohyla míru a leží na Prackém kopci.

3.3. Válka v Polsku a Prusku

Prusko bylo zatím neutrální, ale Napoleon neutralitu porušil na podzim 1805. Bylo to zapříčiněno pohybem vojáků skrze Ansbaško, založením Rýnského spolku a nevydařeným obchodem s územím Hannoverska. V obchodě mělo jít o to, že Francie vymění území Hannoverska za mír s Velkou Británií. Napoleon také roku 1806 obsadil Papežský stát a pevninskou část Království Sicílie.

15. září se sjednotila IV. koalice – Velká Británie, Rusko, Švédsko a Prusko. Prusko Francii předložilo ultimátum, ale to bez odpovědi vypršelo. Napoleon neváhal a druhý den zaútočil na Prusko. Část pruské armády byla rozdracena v bitvě u Jeny a také v bitvě u Auerstedtu.

Během jednoho dne byla pruská armáda rozdracena, a proto pruský král zažádal o mír s Francií 22. října. Napoleon ale s Pruskem nechtěl mír, a tak požadoval nemožné a nesplnitelné podmínky. 26. října se francouzská armáda dostala do Berlína, a nakonec přešla přes celé Západní Prusko.

Napoleon chtěl vyřadit Velkou Británii z evropských obchodů, a proto 21. listopadu podepsal dekrety o zavedení kontinentální blokády. Tato blokáda zakazovala obchod s Velkou Británií.

Napoleon se v listopadu vydal do Polska, ale s Rusy se střetl až 26. prosince v bitvě u Pultuska. Kvůli zimě Napoleon ubytoval armádu v bytech pro přechodné ubytování (kvartýrech). Ruská ofenziva se obnovila na konci ledna 1807. 8. února bitva u Jílového byla nerozhodná a obě armády se stáhly do kvartýrů. Napoleon se nevzdával a 14. června vyhrál nad Ruskem bitvu u Friedlandu, díky které car Alexandr zažádal o mír. Tylžský mír byl Francií a Ruskem podepsán 7. července a Francií a Pruskem 9. července (1807).

Napoleon potřeboval dědice na trůn, ale to se mu s Josefínou nedařilo. Proto se s Josefínou v roce 1809 rozvedl a v roce 1810 si Napoleon vzal za ženu Marii Luisu, dceru Františka I., bylo to kvůli budoucnosti země a míru v Evropě. 10. března 1811 se narodil Napoleon II.

3.4. Ruské tažení

Diplomatické vztahy Francie a Ruska se zhoršily, když Rusko začalo ignorovat kontinentální blokádu. Napoleon jako odvetu anektoval Oldenburské vévodství. Rusko zvýšilo sazby na dovoz francouzského zboží, a tak Napoleon vyhlásil Rusku válku.

K této akci připravil armádu kolem 440 tisíc vojáků. Napoleon 16. května 1812 přijel do Drážďan a pobýval zde 14 dní (Drážďanská apoteóza). Potom odjel do Královce a 17. června zamířil k svému vojsku ve Vilkaviškis. 24. června začalo tažení do Ruska. Rusko mělo proti Napoleonovi skvělou taktiku – taktiku spálené země.

Taktika spálené země spočívala v tom, že Rusové zapálí svoje vesnice, např. pole s obilím, a tak musí Francouzi neustále postupovat do vnitrozemí Ruska. První větší střet tohoto tažení se konal až 3. srpna v bitvě u Smolenska. Rusům se opět podařilo utéct Francouzům, a proto nebyly u obou zemí takové ztráty. Napoleon se rozhodoval, zda má pokračovat až do Moskvy, hlavního města Ruska, nebo se zastavit. Napoleon se nakonec rozhodl pokračovat do Moskvy, ale to byla velká chyba.

24. srpna obsadili Francouzi město Vjazmu. Další větší bitva byla až u Borodina (7. září) a o týden později vstoupil Napoleon do Moskvy. Napoleon si začal uvědomovat, že Moskva je slepá ulice. I morálka vojáků začala klesat. A proto Napoleon nabídnul carovi Alexandrovi I.

mír, ale ten nebyl přijat, a tak tažení pokračuje. 18. října Francouzi prohráli bitvu u Tarutina, a tak se Napoleon rozhodl jít směrem ke Kalugu. Nakonec byl Napoleon zastaven v bitvě u Malojaroslavce, a tak se začal vracet ke Smolensku.

30. října udeřily mrazy, což ruským vojákům nevadilo, ale francouzští vojáci nebyli zvyklí na ruskou zimu. Pro Napoleona to byla veliká nevýhoda. Do Smolenska dorazil 8. listopadu. Ve městě shromáždil muže a vyrazil směrem k městu Orša. Přes velké ztráty se dostal k Berezině a odtud pokračoval k Vilnu.

Do Vilnu dorazil 6. prosince a odtud, tajně projížděl Evropou. Do Francie se z 680 tisíc zapojených mužů do ruského tažení vrátilo pouze 93 tisíc. Což představuje 86% ztrát.

3.5. Válka šesté koalice – následná abdikace

Napoleon v Paříži, kam dorazil 18. prosince 1812, věřil, že se situace s armádou zlepší. Ale vtom 15. března podepsalo Prusko spojeneckou smlouvu s Ruskem a následně Prusko vyhlásilo Francii válku. Rakousko uzavřelo s Ruskem dohodu o příměří.

10. dubna 1813 byla Napoleonova manželka, Marie Luisa, ustanovena regentkou a Napoleon odjel za svojí armádou do Mohuče. Dne 2. května se Napoleonova armáda střetla s nepřátelskou stranou v bitvě u Lützen, kde Napoleon donutil nepřátelská vojska, aby se stáhla. 8. května získal Napoleon zpět Drážďany. 21. května napadl koaliční armády u Budyšína, kde získal další krvavé vítězství.

Po zatlačení koaličních sil s nimi uzavřel plawitzskou dohodu o příměří (4. června 1813). A tuhle pauzu od bojů mnoho historiků považuje za obrovskou chybu Napoleona. Napoleonovi byl nabídnut mír, ale obě strany se nedohodly, a tak se do války na stranu koalice připojilo Švédsko a Rakousko. 26. srpna došlo k bitvě u

Drážďan, kde spojenci utrpěli porážku a ustoupili k českým hranicím. Napoleon začal koaliční vojska pronásledovat a díky tomu byl sbor generála Vandamma rozdrčen a téměř přestal existovat po bitvě u Chlumce a Přestanova.

Morálka Napoleonových vojáků začala klesat, kvůli dlouhým bojům, Rýnský spolek se začal rozpadat, a ještě k tomu byl sevřen ze tří stran. Po nezdařených pokusech o poražení spojenecké armády, Napoleon vytvořil novou operační linii. Maršálové Napoleonovi doporučovali stáhnutí k přirozeným hranicím Francie, ale Napoleon chtěl bojovat v bitvě u Lipska. Zde Napoleon ztratil 70 tisíc mužů a byl drtivě poražen, a tak se válka dostala na francouzské území.

V polovině listopadu se Napoleon dostal do Paříže, kde slyšel volání po míru. Pro domácí válku shromáždil kolem 56 tisíc vojáků. Vojenské operace začaly 21. prosince 1813. K armádě Napoleon dorazil 24. ledna 1814. Koaliční armády zatlačovaly Napoleonovy armády k Paříži. 7. února mu na konferenci v Châtillonu byla udělena ještě jedna mírová nabídka. Tuto mírovou nabídku Napoleon oddaloval do té doby, než vypršela její platnost.

V dalších dnech byl Napoleon těžce poražen v bitvě u Laonu a v bitvě u Arcis-sur-Aube. 4. dubna k Napoleonovi přistoupili jeho maršálové a požadovali jeho abdikaci.

Po svém rozhodnutí se Napoleon těmito důležitými řádky zbavil titulu a abdikoval:

Ježto spojenecké mocnosti prohlásily císaře Napoleona za překážku nastolení míru v Evropě, císař Napoleon, věren svému slibu, prohlašuje, že je připraven vzdát se bez ohledu na vlastní blaho trůnu a opustit Francii, která je však neodmyslitelně spjata s právy jeho syna a císařovny-regentky jakož i se zachováním zákonů císařství. [2]

3.6. Války za jeho vlády

- **Válka třetí koalice (1805)** – Francie, Španělsko, Bavorsko, Itálie X Velká Británie, Rusko, Svátá říše římská, Švédsko → Francie vyhrála

- **Válka čtvrté koalice (1806–1807)** – Francie, Španělsko, Bavorsko, Itálie X Velká Británie, Rusko, Prusko, Švédsko → Prusko zbaveno území, Rusko a Francie se staly spojenci
- **Válka páté koalice (1809)** – Francie, Rusko, Rýnský spolek X Velká Británie, Rakousko, Španělsko, Portugalsko, Sicilské království → Francie vyhrála, Rakousko ztratilo území
- **Španělská válka za nezávislost (1808-1814)** – Francie, Itálie, Rýnský spolek, Napoleonské Španělsko, Varšavské knížectví X Španělsko, Portugalsko, Velká Británie → Francie prohrála, Pařížská mírová smlouva
- **Ruské tažení (1812)** – Francie, Itálie, Neapoli, Rýnský spolek, Rakousko, Prusko, Dánsko-Norsko X Rusko, podpora: Velká Británie, Švédsko → Rusko vyhrálo, Napoleonova Grande Armee byla zničena, válka šesté koalice
- **Válka šesté koalice (1813-1814)** – Francie X Velká Británie, Rusko, Prusko, Švédsko, Rakousko → Francie prohrála, Napoleon poslán na ostrov Elba
- **Válka sedmé koalice (1815)** – Napoleonova Francie X Velká Británie, Rakousko, Rusko, Prusko, Nizozemí, Španělsko, Portugalsko, německé a italské státy → Francouzská prohra, Napoleon poslán do exilu na sv. Helenu

4. Napoleonův konec

4.1. Elba a Sto dnů

Napoleon po své abdikaci dorazil na ostrov Elba 4. května 1814 a stal se panovníkem Knížectví Elby. Byla mu určena renta dva miliony franků. V tento den se opět vrátil rod Bourbonů do čela Francie (Ludvík XVIII.). Elba byla prohlášena za samostatný stát 3 týdny před Napoleonovým příjezdem. Z vládce Evropy se stal vladař Elby, ostrova, který měl 363 km² a údajně jeho počet obyvatel byl 100 tisíc.

Na ostrově začal s rozvojem zemědělství a také vydal nějaké reformy, např. povinnou školní docházku, očkování dětí atd.

Byl podzim 1814, Napoleon stále nedostal svoji slíbenou dvoumilionovou apanáž a začal se dozvídat zprávy, že ministr zahraničí Tylleyrand se snažil prosadit posláni Napoleona na ostrov Svatá Helena a

že lidem se přestala líbit vláda Ludvíka XVIII. Napoleon se chtěl vrátit zpět do Francie, ale nebyl si jistý, jestli je to správná volba. Nakonec 15. února 1815 se Napoleon rozhodl, že se do Francie vrátí. Důvodem jeho návratu byl Fouché, který se chystal sjednotit opozici. Když Napoleonův dohled, plukovník Champbell, opustil dočasně ostrov, tak Napoleon vyrazil se svojí malou armádou do Francie.

1. březen 1815, to je den, kdy Napoleon se svojí armádou dorazil do Francie. Napoleon se rozhodl jít skrz Horní Provence. Na své cestě narazil na 5. pěší pluk a začal s nimi mluvit. Po jeho promluvě 5. pluk začal volat „Vive l' Empereur“ [3] (Ať žije císař). 13. března se Napoleon dostal do Lyonu a k Napoleonovi se připojil maršál Ney. 20. března se dostal do Paříže a ujal se zpět vedení.

I přes Napoleonovy pokusy o kontaktování vůdců velkých mocností s mírovými úmysly, se utvořila nová VII. koalice. Napoleon shromáždil armádu o velikosti 200 tisíc mužů, která byla rozdělena na osm celků. Napoleon pro změnu započal útočnou taktiku. Na začátku měl Napoleon plán, a to zmást protivníka. To se mu taky povedlo umístěním svých sborů kolem řek Sambra a Máza. Britové armádu rozmístili tak, že mezi Napoleonovou armádou a pruskou armádou vytvořila asi mezeru o velikosti 60 kilometrů.

Napoleon začal s armádou postupovat vpřed. Napoleon měl pocit jistoty, ale to se ukázalo jako špatné. 17. června britská armáda obsadila u Belle Alliance, kde se rozhodlo o generální bitvě. Napoleon na Brity zaútočil, ale i přes několikatisícové přečíslení se Francouzům

nedařilo Brity porazit. Situace se rozhodla po nečekaném pruském útoku. Bitva u Waterloo byla Francií prohraná.

Po prohrané bitvě se Napoleon vydal do Paříže. Dostavil se tam 21. června. Joseph Fouché ovlivnil poslaneckou sněmovnu i sněmovnu pairů, tak že je přesvědčoval o tom, že Napoleonova vláda nedopadne dobře, a tak podal návrh, aby Napoleon okamžitě abdikoval. Napoleon tak abdikoval ve prospěch svého syna Napoleona II. 15. července se dostal do rukou Britů. Na britskou půdu se však nikdy nedostavil a 28. července bylo rozhodnuto. Napoleon bude poslán na ostrov Svatá Helena, kde bude žít do konce svého života.

4.2. Jeho konečná destinace

Napoleon ztratil vše, celou Francii, dokonce i svoji Elbu. Svatá Helena byla jeho konečná destinace. Napoleon samozřejmě protestoval proti tomuto rozhodnutí, ale Britové neustoupili. Vídeňský kongres rozhodnul, že Napoleon bude na Svaté Heleně uvězněn na doživotí.

Pro Napoleona nebyl připraven žádný pobyt, a proto prozatím pobýval v zahradním domku Šípková růže (The Briars), kde se seznámil s Betsy, která byla jeho společnicí. Později se odstěhoval do vily Longwood. Napoleon se na ostrově necítil špatně, ale to se změnilo, když přijel guvernér sir Hudson Lowe.

Napoleon byl Hudsonem omezován, aby se necítil svobodně. Mezi Napoleonem a Hudsonem začal probíhat spor, díky kterému byl Napoleon ještě více omezen. 18. března 1818 byla z ostrova přepravena rodina Belcombeových, rodina Betsy, a Napoleon se začal cítit osaměle.

Jeho životní podmínky se začaly zhoršovat. Jeho vila nebyla uklizená, množily se krysy apod. Jeho zdravotní stav se zhoršil a Napoleon začal předpokládat, že má rakovinu žaludku. Začal tedy diktovat závěť, v hodnotě 200 milionů franků. Ta byla rozdělena mezi vojáky, kteří za Napoleona bojovali, a kraje, které byly nejvíce postiženy válkami za jeho vlády.

Onemocnění Napoleona porazilo a Napoleon umírá 5. května 1821 ve věku 51 let. Napoleon byl pohřben na pozemku Longwoodu a v roce 1840 byl převezen do Paříže. Jeho ostatky se momentálně nachází v pařížské Invalidovně.

Po Napoleonovi nám zůstalo hodně památek, např. Mohyla míru, Vítězný oblouk v Paříži, Cité Napoléon (dělnická čtvrť), a dokonce i část 19. století je nazýváno „období Napoleonských válek“ (18. 5. 1803 – 20. 11. 1815). I v dnešní době je Napoleon považován za skvělého taktika i generála.

5. Zajímavosti

Napoleonova výška:

Napoleon měřil kolem 170 cm, což na dobu, ve které Napoleon žil, nebylo vůbec špatné, protože průměrná výška byla kolem 165 cm. Napoleona si představujeme a považujeme jako malého, kvůli karikaturám, které byly nakresleny Angličany, protože Napoleona zobrazovali zmenšeného.

Dárek od Beethovena:

Beethoven velice obdivoval Napoleona, a proto mu chtěl věnovat třetí symfonii, která se nazývá Heroická, ale po korunování Napoleona na císaře se Beethoven rozhodl, že symfonii věnuje svému obrovskému podporovateli, knížeti Josefu Františku Maxmiliánovi z Lobkovic.

Údajná ailurofobie:

Napoleon údajně trpěl ailurofobií, což je strach z koček. Tato fobie údajně pochází z útoku divoké kočky na Napoleona v době, kdy byl ještě batole.

6. Závěr

Doufám, že jsem vám přiblížil nejen Napoleonův život, ale i bitvu u Slavkova. Zaměřil jsem se na Napoleonův život a napoleonské války. Při vypracování ročníkové práce jsem se dozvěděl spoustu nových informací o Napoleonovi, ale také jsem se naučil lépe zpracovat informace. Také věřím, že nové dovednosti, které jsem se naučil při vypracování práce, se mi budou hodit i do budoucna.

A ještě jednou bych rád poděkoval mé konzultantce Mgr. Renatě Kulíškové za ochotu a trpělivost při vypracování ročníkové práce.

7. Resumé

In my year's work, I wrote about Napoleon's life and about battle of Slavkov (The Battle of Three Emperors). Napoleon is very famous because of his reign in France. I have mentioned Napoleon's rise and fall, his island Elba and his end at Saint Helena. There are lots of books written about Napoleon, so if you are interested in Napoleon, you should definitely check some books out. I hope that you've enjoyed my year's work.

8. Literatura a zdroje

https://cs.wikipedia.org/wiki/Napoleon_Bonaparte

https://cs.wikipedia.org/wiki/Bitva_u_Slavkova

<https://www.dotyk.cz/magazin/napoleonsky-komplex-30000404.html>

[https://cs.wikipedia.org/wiki/Symfonie_%C4%8D.3_\(Beethoven\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Symfonie_%C4%8D.3_(Beethoven))

<https://zoom.iprima.cz/zajimavosti/napoleon-bonaparte>

JOHNSON, Paul. Napoleon. Třetí vydání. Přeložil Tomáš SUCHOMEL. Brno: Barrister & Principal, 2021. ISBN 9788073641245.

Heslo „Napoleon.“ v otevřené internetové encyklopedii Wikipedia na:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Napoleon_Bonaparte

8.1. Citace:

[1] JOHNSON, Paul. Napoleon. Třetí vydání. Přeložil Tomáš SUCHOMEL. Brno: Barrister & Principal, 2021. ISBN 9788073641245. str. 27

[2]http://cs.wikipedia.org/wiki/Napoleon_Bonaparte#V%C3%A1lka_%C5%A1est%C3%A9_koalice_a_abdikace

[3] JOHNSON, Paul. Napoleon. Třetí vydání. Přeložil Tomáš SUCHOMEL. Brno: Barrister & Principal, 2021. ISBN 9788073641245. str. 155

8.2.Obrázky:

Obr. 1

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Jacques-Louis_David_-_The_Emperor_Napoleon_in_His_Study_at_the_Tuileries_-_Google_Art_Project.jpg

[_The_Emperor_Napoleon_in_His_Study_at_the_Tuileries_-_Google_Art_Project.jpg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Jacques-Louis_David_-_The_Emperor_Napoleon_in_His_Study_at_the_Tuileries_-_Google_Art_Project.jpg)

Obr. 2

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Napoleon_%C3%A0_Toulon_par_Edouard_Detaille.jpg

Obr. 3

<https://commons.wikimedia.org/wiki/File:13Vend%C3%A9miaire.jpg>

Obr. 4

https://en.wikipedia.org/wiki/File:Louisiana_Purchase.jpg

Obr. 5

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Jacques-Louis_David_006.jpg

Obr. 6

[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:La_bataille_d%27Austerlitz._2_decembre_1805_\(Fran%C3%A7ois_G%C3%A9rard\).jpg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:La_bataille_d%27Austerlitz._2_decembre_1805_(Fran%C3%A7ois_G%C3%A9rard).jpg)

Obr. 7

Vlastní zdroje

Obr. 8

Vlastní zdroje

Obr. 9

<https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Napoleon.Jena.jpg>

Obr. 10

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Hillingford_-_Napoleon_with_His_Troops_at_the_Battle_of_Borodino,_1812.jpg

Obr. 11

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Leipzig_als_harte_Nuss_fuer_Napoleon.png

Obr. 12

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Beaume_-_Napol%C3%A9on_ler_quittant_l%27%C3%AEle_d%27Elbe_-_1836.jpg

Obr. 13

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Napoleon_returned.jpg

Obr. 14

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Crofts-Napoleon%27s_last_grand_attack_at_Waterloo.jpg